

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla, soudce Mgr. Lukáše Pišvejce (soudce zpravodaj) a soudkyně JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobce: **HRBÁČEK s.r.o.**, IČ 25226690
sídlem Klenčí pod Čerchovem 340, Klenčí pod Čerchovem
zastoupený advokátem Mgr. Martinem Zikmundem
sídlem Šafaříkovy sady 2455/5, Plzeň

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 7. 2018, č. j. 30725/18/5000-10610-711361,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 7. 2018, č. j. 30725/18/5000-10610-711361 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 19.456 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobce Mgr. Martina Zikmunda, advokáta.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 7. 2018, č. j. 30725/18/ 5000-10610-711361 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Plzeňský kraj ze dne 20. 2. 2018, č. j. 171687/18/ 2300-11480-405021. Tímto prvoinstančním rozhodnutím byla žalobci uložena dle § 29 odst. 2 písm. b) zákona č. 112/2016 Sb., o evidenci tržeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o evidenci tržeb*“) pokuta ve výši 10 000 Kč za přestupky ve smyslu § 29 odst. 1 písm. a), b) a c) zákona o evidenci tržeb, kterých se dopustil tím, že dne 18. 7. 2017 v provozovně prodejní stánek na vrchu Hrádek (ID 51 – kiosky) na adrese Újezd 107, 344 01 Domažlice (dále jen „*provozovna*“), při kontrolním nákupu úředních osob v čase 11:43 hodin nevydal účtenku se všemi náležitostmi dle § 20 odst. 1 zákona o evidenci tržeb a tržbu placenou v hotovosti nezaevidoval při jejím převzetí, čímž došlo k porušení § 18 odst. 1 písm. a) a b) téhož zákona. Dále tím, že v provozovně nebylo umístěno informační oznámení, došlo k porušení § 25 odst. 1 ve spojení s § 25 odst. 2 písm. a) zákona o evidenci tržeb. Žalobci byla současně uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II.

Žaloba

2. Žalobce namítal, že správní orgány učinily nesprávná skutková zjištění a věc nesprávně právně posoudily. Žalobce nesouhlasil s tím, že by porušil povinnosti uvedené v napadených rozhodnutích, naopak byl přesvědčen, že mu uvedené povinnosti nesvědčí. V kontrolovaném případě se jednalo o kiosky na vrchu Hrádek, kde kontrolori správního orgánu zakoupili 0,5 l ledového čaje Lipton za částku 40 Kč. Jednalo se zde výlučně o prodej občerstvení určeného k okamžité spotřebě ve stánku bez zázemí (evidence tržeb by zde spadala do 3. fáze EET, která byla zrušena).
3. Žalobce citoval z webových stránek www.chodska-chalupa.cz údaje o nabízeném zboží a službách a dále konstatoval, že si žalovaný mohl ověřit, že na inkriminovaném místě jsou služby žalobce výhradně určeny pro turisty a cyklisty a zisk z takových služeb je minimální až nulový. Z uvedených informací vyplývá, že se u služeb poskytovaných žalobcem jedná o stravování u stánku a tato činnost spadá v rámci klasifikace NACE používané zákonem o evidenci tržeb pod bod 56.10, která spadá do třetí fáze realizace evidence tržeb, jež měla nastat k 1. březnu 2018. Tato třída zahrnuje poskytování stravování zákazníkům, kteří sedí a jsou obsluhováni nebo se obsluhují sami podle nabídky, jídla jsou připravená na základě objednávky předem, s možností odnášení nebo jejich dodání.
4. Nálezem Ústavního soudu ze dne 12. 12. 2017, sp. zn. Pl. ÚS 26/16, se uplynutím dne 28. února 2018 zrušila část ustanovení § 37 zákona o evidenci tržeb, čímž došlo k tomu, že tržby, které pocházejí z činnosti spadající do 3. a 4. fáze evidence, zůstávají v režimu dočasně vyloučených tržeb. Poplatníkům, kteří tržby přijímají, tedy nevznikla povinnost tyto tržby evidovat v původně deklarovaných termínech.
5. Žalovaný podřadil činnosti žalobce dle klasifikace NACE pod bod 47.81 nazvaný Maloobchod s potravinami, nápoji a tabákovými výrobky ve stáncích a na trzích. Neposuzoval činnosti v rámci klasifikace NACE, nýbrž sortiment zboží. Generální finanční ředitelství vytvořilo k této problematice na stránkách <http://www.etrzby.cz/cs/odkdy-evidovat-trzby> metodický pokyn, který není právně

závazný a dle názoru žalobce nesprávně vykládá obsah klasifikace NACE – Stravování.

6. Žalobce dále vytýkal správním orgánům, že v dané věci nebyl dostatečným způsobem zjištěn úplný skutečný stav věci. V důsledku této skutečnosti je napadené rozhodnutí vydáno v rozporu s ustanovením § 3 správního řádu, což způsobuje jeho nezákonnost. Žalobce navrhoval ve svém podání ze dne 16. 10. 2017 provedení konkretizovaného důkazu, který proveden nebyl. Tato skutečnost měla rovněž vliv na nesprávnost vydaného rozhodnutí.
7. Žalobce rovněž namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný odmítl námitku žalobce směřující proti nedostatku odůvodnění závěru str. 4 prvoinstančního rozhodnutí, kde bylo uvedeno, že se správní orgán při hodnocení důkazních prostředků zabýval podrobně též obsahem vyjádření zástupce žalobce ze dne 16. 10. 2017, ale již neuvedl, v jaké části svého rozhodnutí a jakým způsobem se vypořádal s jeho procesní obranou.
8. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhl její zamítnutí. V podrobnostech odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. K žalobním námitkám uvedl, že v bodech [29] až [37] napadeného rozhodnutí se vypořádal s otázkou, proč považuje službu poskytovanou žalobcem za Maloobchod s potravinami, nápoji a tabákovými výrobky ve stáncích a na trzích s povinností evidovat tržby ode dne 1. 3. 2017. Z předloženého spisového materiálu a z napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že údaje za kontrolní nákup uskutečněný dne 18. 7. 2017 v celkové částce 40 Kč nebyly žalobcem odeslány datovou zprávou správnímu orgánu, přičemž však dle ustanovení § 18 odst. 1 písm. a) zákona o evidenci tržeb byl žalobce povinen zaslat datovou zprávou údaje o evidované tržbě správnímu orgánu a dle ustanovení § 18 odst. 1 písm. b) zákona o evidenci tržeb byl žalobce rovněž povinen nejpozději při uskutečnění evidované tržby vystavit účtenku tomu, od koho evidovaná tržba plyne. Z protokolu o místním šetření také vyplývá, že v provozovně žalobce nebylo vyvěšeno informační oznámení dle ustanovení § 25 odst. 1 zákona o evidenci tržeb. Dle výše uvedených skutečností je nezpochybnitelné, že se žalobce dopustil porušení ustanovení § 18 odst. 1 písm. a) a b) zákona o evidenci tržeb, čímž došlo k naplnění formálních znaků skutkové podstaty přestupků ve smyslu ustanovení § 29 odst. 1 písm. a) a b) zákona o evidenci tržeb a porušení ustanovení § 25 odst. 1 zákona o evidenci tržeb, čímž došlo k naplnění formálních znaků skutkové podstaty přestupku ve smyslu ustanovení § 29 odst. 1 písm. c) zákona o evidenci tržeb.
10. Žalovaný dále nerozporoval skutečnost, že třetí a čtvrtá fáze evidence tržeb byla zrušena (viz nálezy Ústavního soudu, sp. zn. Pl. ÚS 26/16 ze dne 12. 12. 2017). Nicméně z protokolu o místním šetření a následného úředního záznamu č. j. 28347/18/2305-00561-402232 ze dne 11. 1. 2018 bylo seznatelné, že úřední osoby správního orgánu si zakoupily plastovou lahev ledového čaje v neporušeném originálním balení, ke kterému nedostaly např. plastový kelímek, přičemž ke konzumaci předmětu kontrolního nákupu nedošlo v provozovně žalobce. V předmětném úředním záznamu byl také blíže specifikován sortiment prodávaného zboží, který byl totožný se sortimentem, o kterém se zmiňoval žalobce v žalobě, tj. mimo jiné lahvové pivo, minerální vody, nanuky, různé druhy

sušenek, slazené nápoje či ledové čaje apod. Žalovaný tedy uvedl, že prodej uvedeného zboží je zařazen do klasifikace CZ-NACE pod č. 47.81 – Maloobchod s potravinami, nápoji a tabákovými výrobky ve stáncích a na trzích, pročez byl žalobce ve své provozovně povinen tržby za toto shora uvedené zboží evidovat ode dne 1. 3. 2017 (tj. od druhé fáze evidence tržeb). Žalobce mimo Maloobchodu ve stáncích a na trzích (tj. CZ-NACE 47.8), u kterého má povinnost evidovat tržby od druhé fáze evidence tržeb, provozuje ve své provozovně i dodání zboží, které není stravovací službou (tj. žalobcem zmiňovaný prodej klobásků, párků, langošů, hranolek, kávy, čaje či horké čokolády s sebou), a u kterého tedy prozatím žalobce nemá povinnost evidovat tržby, neboť tržby z těchto činností by spadaly do třetí fáze evidence tržeb, která byla zrušena. Žalovaný tedy konstatoval, že ačkoliv žalobce prozatím nemá povinnost evidovat tržby u veškerých svých poskytovaných činností, nezbavuje ho to povinnosti evidovat tržby u činností, u kterých tuto povinnost má, přičemž procentuální zastoupení těchto činností na celkových žalobcem poskytovaných činnostech nemá na posouzení povinnosti evidence tržeb vůbec žádný vliv. Stejně tak pro posouzení povinnosti evidence tržeb není rozhodující skutečnost ani tvrzení žalobce, a sice že zisk z žalobcem poskytovaných činností je minimální.

11. Žalobce byl dle žalovaného sankcionován za porušení povinnosti vyplývající ze zákona o evidenci tržeb, nikoliv za porušení Metodického pokynu Generálního finančního ředitelství k aplikaci zákona o evidenci tržeb ze dne 31. 8. 2016, č. j. 14332/18/7100-10114-205170 (dále jen „*metodický pokyn*“). Žalovaný se ztotožnil s žalobcem v tom, že metodický pokyn k aplikaci zákona o evidenci tržeb není právně závazný, nicméně tento metodický pokyn nestanovuje žádné požadavky či povinnosti nad rámec zákona o evidenci tržeb, nýbrž pouze jednoznačným způsobem shrnuje zákonné povinnosti poplatníků a předestírá jejich výklad tak, aby s tímto výkladem byly seznámeny všechny subjekty evidence tržeb i správní orgány prověřující plnění povinností při evidenci tržeb dle zákona o evidenci tržeb.
12. Žalovaný na závěr a pro úplnost odkázal na dokument Obchodní modely a situace, při nichž dochází k prodeji potravin, a jejich zařazení pro účely evidence tržeb, který jednoznačně prokazuje, že žalobce mimo činnost v podobně dodání zboží, které není stravovací službou, poskytuje ve své provozovně i maloobchod s potravinami, nápoji a tabákovými výrobky ve stáncích a na trzích, u kterého má povinnost evidovat tržby od druhé fáze evidence tržeb
13. Další žalobní námitka byla již žalovaným vypořádána v bodě [38] napadeného rozhodnutí. Předmětná námitka byla v průběhu odvolacího řízení shledána jakožto částečně důvodná. V rámci odvolacího řízení žalovaný se zdůvodněním nepřistoupil k výsledku obsluhy provozovny žalobce, a to z důvodu, že správním orgánem byl již dostatečně zjištěn skutkový stav v místě provedení kontrolního nákupu, který je zaznamenán v protokolu o místním šetření, přičemž obsluha provozovny tento protokol o místním šetření bez výhrad podepsala. Jelikož ve zjištění správního orgánu nebyl žalovaným shledán rozpor, který by bylo potřeba výsledkem obsluhy provozovny objasnit, lze tento případný výslech svědka označit jakožto neúčelný, neefektivní, nevhodný a nadbytečný úkon v rámci správního řízení, a to vše ve světle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, kdy Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku sp. zn. 1 As 96/2008 ze dne 22. 1. 2009 uvedl: „*To vše však ještě neznamená, že by správní orgán musel návrhu vyhovět a takový důkaz provést: důkaz provede jen tehdy, pokud by mohl přispět k objasnění věci.*“

14. Odůvodněním odmítnutí výsledku navrženého svědka žalovaný dostal požadavku ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, již žalovaný ve vyjádření citoval. Připomenul, že dle ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu hodnotí správní orgán podklady (tj. zejména důkazy předložené v rámci správního řízení) podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci. Žalovaný tedy uzavřel, že žalobce nepředložil a nenavrhл žádné pro předmětné správní řízení využitelné důkazní prostředky.
15. V souvislosti s doslovným převzetím odvolací námitky nepřezkoumatelnosti jako námitky žalobní žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 8 Afs 55/2005 ze dne 22. 1. 2017, v němž Nejvyšší správní soud výslovně uvedl: „*Nejvyšší správní soud proto ke své dosavadní argumentaci doplňuje, že uvedení konkrétních žalobních námitek nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání, či snad pouhým odkazem na takové podání (jak do značné míry učinil stěžovatel) již proto, že odvolací námitky směřovaly proti jinému rozhodnutí (proti rozhodnutí správce daně), než které bylo předmětem přezkumu krajským soudem (rozhodnutí žalovaného).*“. Uvedená námitka (vymezená v odst. 7 tohoto rozsudku) směřovala výlučně proti postupům a závěrům správního orgánu. Postoj žalovaného ohledně této námitky je zřejmý, tj. soudu i žalobci seznatelný, z napadeného rozhodnutí, v němž se žalovaný vyčerpávajícím způsobem vypořádal s předmětnou námitkou, a to jak po stránce skutkové, tak právní. Vzhledem k tomu, že žalovaný na svých dosavadních závěrech zcela setrval, odkázal v podrobnostech v plném rozsahu na odůvodnění napadeného rozhodnutí, zejména na body [39] až [41] napadeného rozhodnutí. Dodal, že u každého přestupku musí být naplněna nejen formální, ale i materiální stránka přestupku, přičemž žalobce svým jednáním naplnil formální znaky skutkové podstaty stanovené v ustanovení § 29 odst. 1 písm. a), b) a c) zákona o evidenci tržeb ve spojení s ustanovením § 18 odst. 1 písm. a) a b) zákona o evidenci tržeb a ustanovením § 25 zákona o evidenci tržeb. Stanovením formálních znaků určité skutkové podstaty zákon předpokládá, že v případě naplnění daných znaků v běžně se vyskytujících případech bude daný skutek společensky škodlivý, protože tak v předmětném případě došlo jednoznačně i k naplnění materiální stránky přestupků.

IV.

Replika žalobce

16. Žalobce v podané replice setrval na své dosavadní argumentaci, neboť žalovaný ve vyjádření opakoval skutečnosti uvedené v odůvodnění rozhodnutí. Žalovaný potvrdil, že při dokazování v rámci vedeného řízení o přestupku bylo vycházeno z tzv. Metodického pokynu Generálního finančního ředitelství k aplikaci zákona o evidenci tržeb ze dne 31. 8. 2016, č. j. 14332/18/7100-10114-205170 a z dokumentu Obchodní modely a situace, při nichž dochází k prodeji potravin, a jejich zařazení pro účely evidence tržeb. Tvzení, že „*metodický pokyn jednoznačným způsobem shrnuje zákonné povinnosti poplatníků*“, utvrdilo žalobce v přesvědčení, že postup správního orgánu ve správním řízení se řídí metodikou, která je vydaná mimo zmocnění zákonem, rozvádí povinnosti žalobce a dalších podnikajících subjektů nad rámec povinností stanovených v zákonných a podzákonných předpisech a vede k omezování a poškozování práv žalobce, podnikajících subjektů i jejich klientů.
17. Správní orgán se dle žalobce v průběhu dokazování zabýval především prodejem druhu zboží a vůbec nevzal v úvahu, že služba byla poskytována v kiosku zřízeném pouze

k občerstvování turistů a návštěvníků daného místa – vrchu Hrádek.

V.

Vyjádření účastníků při jednání

18. Žalobce setrval na svých tvrzeních.
19. S ohledem na skutečnost, že účastníci ve svých písemných podáních odkazovali na metodický pokyn, soud při jednání předestřel jeho obsah ve znění účinném v rozhodném období, tj. verze 3.0, konkrétně citoval část sedmou „Společná ustanovení“ bod 7.5, v níž je mj. uvedeno, že *„pokud poplatník provozuje ve svých provozovnách kromě své hlavní činnosti i činnosti malého rozsahu tzv. minoritní činnosti a povinné evidování tržeb z těchto minoritních činností by podléhalo evidenci tržeb dříve, než evidování tržeb z hlavní činnosti, nebude Finanční správa evidování tržeb z takovýchto minoritních činností vymáhat až do okamžiku vzniku povinnosti evidovat tržby z činnosti hlavní.“* Dále pokyn definuje kritéria posuzování tzv. minoritní činnosti (platby z minoritní činnosti tvoří maximálně 49 procent z celkových plateb a současně nepřevyšují částku 175.000 Kč v dané provozovně).
20. Jelikož žalovaný uvedl ve svém písemném vyjádření (viz bod 10 rozsudku), že *„žalobce mimo Maloobchodu ve stáncích a na trzích (tj. CZ-NACE 47.8), u kterého má povinnost evidovat tržby od druhé fáze evidence tržeb, provozuje ve své provozovně i dodání zboží, které není stravovací službou (tj. žalobcem zmiňovaný prodej klobásků, párků, langošů, hranolek, kávy, čaje či horké čokolády s sebou), a u kterého tedy prozatím žalobce nemá povinnost evidovat tržby, neboť tržby z těchto činností by spadaly do třetí fáze evidence tržeb, která byla zrušena. Žalovaný tedy konstatuje, že ačkoliv žalobce prozatím nemá povinnost evidovat tržby u veškerých svých poskytovaných činností, nezabývá ho to povinností evidovat tržby u činností, u kterých tuto povinnost má, přičemž procentuální zastoupení těchto činností na celkových žalobcem poskytovaných činnostech nemá na posouzení povinnosti evidence tržeb vůbec žádný vliv.“*, vyzval jej soud na základě předestřenému obsahu metodického pokynu, aby se vyjádřil k tomu, z jakého důvodu pro něj není podstatné zjišťování procentuálního zastoupení příjmů žalobce plynoucích z různých činností ve smyslu klasifikace NACE.
21. Žalovaný k dotazu soudu své písemné vyjádření modifikoval v tom směru, že v nyní projednávané věci bylo na žalobci, aby prokázal procentní zastoupení příjmů z provozovaných činností, zároveň žalovaný uvedl, že je to sám žalobce, kdo se registroval na portálu evidence tržeb, který vede správce daně.

VI.

Posouzení věci soudem

22. V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

VII.

Rozhodnutí soudu

23. Soud shledal žalobu důvodnou.
24. Žalobce v první řadě v žalobě vyjevil argumentaci podporující závěr, že napadené, resp.

prvoinstanční rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Soud se s touto argumentací neztotožnil, naopak má za to, že správní rozhodnutí obsahují jasně identifikovatelné a jednoznačné závěry, které reagují na tvrzení žalobce, soudu tedy nic nebránilo v tom, aby tyto závěry tak, jak jsou uvedeny v prvoinstančním rozhodnutí, následně v napadeném rozhodnutí podrobněji rozvedeny a doplněny odkazem na odvolací důvody žalobce, podrobil přezkumu jejich zákonnosti.

25. Soud přisvědčil námitce opírající se o tvrzení, že správní orgány pochybily, když nezkoumaly skutkový stav týkající se předmětu podnikání žalobce v provozovně, tj. procentní zastoupení příjmů z činnosti, která nepodléhá evidenci tržeb. V této souvislosti soud dodává, že se plně ztotožňuje se shora citovaným obsahem metodického pokynu, jehož interpretace zákona o evidenci tržeb, pokud se jedná o provozování více činností v jedné provozovně, je zcela logická a správná.
26. Soud má za to, že na základě zákona je pro vznik povinnosti evidovat tržby za situace, v níž daňový subjekt provozuje více činností, u nichž je povinnost evidovat tržby stanovena od rozdílného okamžiku, podstatná převažující činnost vykonávaná v provozovně. Pokud není zjištěn skutkový stav v rozsahu, aby bylo možné jednoznačně určit, jaká konkrétní činnosti u daňového subjektu představuje činnost hlavní (tj. zda se v projednávané věci jedná o činnost v rámci klasifikace NACE ve smyslu § 37 zákona o evidenci tržeb spadající pod bod 56.10 – *stravování v restauracích, u stánků a v mobilních zařízeních*, kdy zároveň není stravovací službou, a proto nepodléhá evidenci tržeb, či zda je činností hlavní *Maloobchod s potravinami, nápoji a tabákovými výrobky ve stáncích a na trzích* spadající pod bod 47.81 klasifikace NACE, jež evidenci tržeb podléhá), není možné uzavřít otázku, zda je daňový subjekt povinen provádět evidenci tržeb, a případně jej sankcionovat za její nevedení.
27. Jestliže žalovaný při jednání soudu uvedl, že bylo povinností žalobce prokázat poměrné zastoupení jednotlivých činností v provozovně, pak s ním soud v obecné rovině souhlasí. Žalovaný však již opomíjí, že žalobce k prokázání této skutečnosti důkazní návrh učinil – navrhl výslech obsluhy provozovny, tj. kompetentní osoby, která by se mohla ke složení sortimentu, který žalobce v provozovně prodával, a služeb, které poskytoval, přičemž žalovaný, jak vyplývá z bodu 38 napadeného rozhodnutí, daný důkazní návrh odmítl provést, když uvedl, že „*odvolací orgán shledal částečně důvodnou námitku obviněného, že ve svém vyjádření ze dne 16. 10. 2017 navrhl provedení konkretizovaného důkazu, který však nebyl správním orgánem proveden, což dle obviněného mělo mít vliv na správnost napadeného rozhodnutí. Odvolací orgán uvádí, že v předmětném vyjádření obviněný rozporoval zjištění správního orgánu, přičemž námitka spočívala ve skutečnosti, že se má jednat o provozovnu, kde se výlučně jedná o prodej občerstvení určeného k okamžité spotřebě (...). K prokázání uvedených skutečností obviněný v předmětné písemnosti navrhl výslech osoby odpovědné za provoz stánku, tj. obsluhy provozovny. Odvolací orgán (...) uvádí, že výslech obsluhy provozovny není pro předmětné správní řízení podstatný (zvýrazněno soudem), jelikož správním orgánem byl dostatečně zjištěn skutkový stav na místě, jenž je zaznamenán v protokolu o místním šetření.“ V této souvislosti soud toliko doplňuje, že z protokolu o místním šetření není o procentuálním zastoupení jednotlivých činností v provozovně nic uvedeno. Žalobcem navržený výslech svědka mohl poskytnout informace o tom, jaká z žalobcem provozovaných činností představovala činnost hlavní, od níž se odvíjí povinnost, za jejíž porušení byl žalobce sankcionován, proto se žalovaný neprovedením daného důkazu dopustil pochybení, které mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.*

28. Pokud se jedná o argumentaci žalovaného, jež byla vznesena při soudním jednání, že žalobce měl povinnost evidovat tržby, neboť se zaregistroval na příslušném portálu evidence tržeb, pak soud má za to, že zákon o evidenci tržeb nezakazuje daňovému subjektu začít evidovat tržby (a tedy se i zaregistrovat na příslušném portálu) dříve, než dojde podle zákona ke vzniku povinnosti tak činit, samotná registrace však o povinnosti evidovat tržby nic nevypovídá. Jinak řečeno, i pokud by se žalobce zaregistroval do systému a evidoval v něm tržby z minoritní činnosti při současném výkonu činnosti hlavní (nepodléhající EET s ohledem na příslušné fáze náběhu systému), aniž by k tomu byl podle zákona a metodického pokynu povinen, není možné jej sankcionovat, pokud dobrovolnou evidenci nevede řádně, a to do až doby, než pro něj bude evidence ve vztahu ke konkrétní činnosti povinná.
29. Nad rámec nezbytného odůvodnění soud dodává, že žalobní námitka, opírající se o tvrzení, že prodej 0,5 l ledového čaje Lipton představuje činnost spadající v rámci klasifikace NACE pod bod 56.1 (*stravování v restauracích, u stánků a v mobilních zařízeních*) nikoliv pod bod 47.81 (*maloobchod s potravinami, nápoji a tabákovými výrobky ve stáncích a na trzích*), kam ji zařadil žalovaný, není důvodná. Při zařazení do některé z kategorií klasifikace NACE je nezbytné vycházet z popisu jednotlivých položek v klasifikaci uvedených a podřadit činnost pod položku, jejíž popis činnosti nejpřesněji odpovídá. V projednávané věci je zcela jednoznačné, že prodej baleného nápoje spadá do kategorie 47.81, neboť do kategorie 56.1, o níž se zmiňuje žalobce, je zařazen jiný typ dodání zboží – např. prodej rozlévaného nápoje s sebou ve stánku (tj. údajná hlavní činnost žalobce). Pokud žalobce v navazujícím řízení prokáže, že maloobchodní prodej vskutku představuje tzv. minoritní činnost k činnosti hlavní, právní úprava jej od evidence tržeb dočasně osvobozuje, jak soud uvedl shora.
30. Vzhledem k tomu, že soud shledal, že napadené rozhodnutí je nezákonné pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, rozhodl v souladu s § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. o zrušení napadeného rozhodnutí pro vady řízení, neboť z podkladů ve správním spisu nelze mít stav věci za zjištěný takovým způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti. S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí, soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

VIII.

Náklady řízení

31. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto mu soud přiznal v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3.000 Kč a v odměně advokáta za úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), tj. převzetí a příprava zastoupení, dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d), tj. podání žaloby a repliky a jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), když se advokát zúčastnil soudního jednání. Podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5. advokátního tarifu sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního činí částku 3.100 Kč. Za čtyři úkony právní služby tak žalobci přísluší náhrada ve výši 12.400 Kč. Podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku ve výši 300 Kč. Za čtyři úkony právní služby tak soud žalobci přiznal náhradu ve výši 1.200 Kč Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce je advokátem, který je plátcem daně z přidané

hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající této dani. Částka daně z přidané hodnoty činí 2.856 Kč, náklady řízení tedy včetně daně z přidané hodnoty činí částku ve výši 19.456 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň dne 17. 12. 2019

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu